

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **JUDr. Ing. I. R.**
sídlem M. 1311/5e, P.
insolvenční správce dlužnice H. K.
bytem L. 28, V. M.
zastoupen společností Dakonto s.r.o.
sídlem Jámy 741/6, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2018, č.j. 4544/18/5200-10422-705050,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2018, č.j. 4544/18/5200-10422-705050, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) – dodatečný platební výměr ze dne 30.6.2017, č.j. 1256147/17/2913-00551-711748, kterým byla žalobci podle pomůcek za použití § 7 odst. 7 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), doměřena daň z příjmů fyzických osob zda zdaňovací období roku 2013 ve výši 363 877 Kč a současně uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 72 775 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvádí, že nerozporuje závěr správních orgánů o tom, že neunesl svoje důkazní břemeno v rámci daňové kontroly a že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Žalobce však nesouhlasí s tím, že by postupem správce daně byla stanovena daň dostatečně spolehlivě. Správní orgány se při stanovení daně podle pomůcek nezabývaly porovnáním ekonomických ukazatelů srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností. Postupem správních orgánů došlo k porušení cíle správy daní dle § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).
3. Správní orgány kladou žalobci k tíži, že neprokázal svoje tvrzení, nicméně to je právě předpokladem stanovení daně podle pomůcek. Žalobce přitom výčet nákladů nezbytných k vypěstování česneku vymezil a taktéž žalovanému musí být zřejmé, jaké náklady musí každý pěstitel česneku, a to bez ohledu na to, kde česnek pěstuje, vynaložit. Za srovnatelný subjekt lze označit v zásadě kterýkoli subjekt, který jako podnikající fyzická osoba podniká v oblasti pěstování česneku na Vysočině, případně v České republice. Bylo tedy možné dostatečně spolehlivě stanovit druh a rozsah skutečně nakupovaných prací a objektivně zajistit jako relevantní pomůcky údaje od srovnatelných subjektů, což správce daně neučinil. Správce daně naopak stanovil výši nákladů žalobce v částce odpovídající 80 % zdanitelných příjmů, což je nejnižší možná výše nákladů uplatňovaná subjekty na relevantním trhu coby paušální výdaje. Správcem stanovená daň je tedy podle žalobce daní maximální. Podle žalobce však takový postup nemá ekonomickou logiku, neboť kterýkoli subjekt bude uplatňovat náklady ve skutečné výši, pokud přesáhnou právě zákonem stanovený limit 80 % příjmů, aby minimalizoval svoji daňovou povinnost.
4. Žalobce dále namítá porušení § 145 odst. 2 daňového řádu; správce daně nevyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání před zahájením daňové kontroly. Daňová kontrola tak byla zahájena nezákonně, což má za následek nezákonnost vydaného platebního výměru i napadeného rozhodnutí. Z daňové kontroly na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí 2013, ukončené zprávou o daňové kontrole ze dne 30.9.2015, č.j. 1261053/15/2913-00560-705265, správce daně disponoval pochybnostmi o správnosti daňového tvrzení žalobce a mohl důvodně předpokládat doměření daně.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
7. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
10. Žalobci byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 podle pomůcek ve smyslu § 98 daňového řádu. Správní orgány dovodily, že ze žalobcem předložených dokladů ve spojení se zjištěními učiněnými v rámci daňové kontroly, která vyústila ve vydání zprávy o daňové kontrole ze dne 14.6.2017, č.j. 990733/17/2913-00560-705265, nebylo možné dostatečně spolehlivě stanovit druh a rozsah skutečně nakupovaných prací (sadba česneku od společnosti MYRKOV STAV s.r.o. a sázení, okopávání, sklizení, loupání, naskladnění, separace, orba půdy a další plnění související s pěstební činností česneku od společností GARANT BUILDING s.r.o., TRADE BUILDING s.r.o. a BSHB s.r.o.), přičemž žalobce nevyvrátil pochybnosti ani ohledně pronájmu pozemků pro účely pěstování česneku na Havlíčkobrodsku od BSHB s.r.o. Žalobce prodával česnek odběrateli GARMEZ group, s.r.o., přičemž správce daně ověřil, že údaje o příjmech žalobce z prodeje tomuto odběrateli se shodují se záznamy o nákupu ze skladové evidence GARMEZ group, s.r.o.
11. Žalobce nezpochybňuje závěr, že byly splněny podmínky pro postup dle § 98 daňového řádu; namítá však nepřiměřenost pomůcek zvolených správcem daně pro stanovení daně a postup správce daně, který výdaje žalobce stanovil dle § 7 odst. 7 písm. a) ZDP ve výši 80 % z příjmů žalobce.
12. Podle § 7 odst. 7 písm. a) ZDP neuplatní-li poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmu, může uplatnit výdaje, s výjimkou uvedenou v § 12, ve výši 80 % z příjmů ze zemědělské výroby, lesního a vodního hospodářství a z příjmů z živnostenského podnikání řemeslného; nejvýše lze však uplatnit výdaje do částky 1 600 000 Kč.
13. Podle § 98 odst. 1 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.
14. Podle § 98 odst. 3 daňového řádu pomůckami jsou zejména a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, b) podaná vysvětlení, c) porovnání srovnatelných

daňových subjektů a jejich daňových povinností, d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.

15. Podle § 114 odst. 4 daňového řádu směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.
16. Konstantní judikatura správních soudů k otázce aplikace pomůcek ve smyslu § 98 daňového dovozu, že pokud se týká možnosti daňového subjektu zpochybňovat postup správce daně při stanovení daně podle pomůcek, tak „*Správce daně má při výběru pomůcek zákonem omezenou míru volné úvahy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010 - 103). Daňový řád v § 98 odst. 3 uvádí demonstrativní výčet pomůcek. Správci daně však není předepsáno, co má v jednotlivých případech užít jako pomůcku, existuje zde tak určitá míra správní úvahy správce daně. Lze však konstatovat, že daňový řád klade požadavek na výsledné stanovení daně dle pomůcek tak, aby byla daň stanovena dostatečně spolehlivě (viz výše citovaný § 98 odst. 4 daňového řádu). Daňový subjekt může namítat neadekvátní výši stanovení daně dle pomůcek s odůvodněním, že při konstrukci pomůcek správce daně hrubě vybočil z mezí správního uvážení, kterým disponuje. Takto lze napadnout jednoznačné excesy správce daně při použití pomůcek, mezi něž lze řadit to, že nebylo vůbec objasněno, jak byla zvolená pomůcka konstruována, a úvahu správce daně tak nelze vůbec přezkoumat. Jednoznačným excesem je možno označit i situaci, kdy konstrukce pomůcky trpí tak závažnými logickými deficity, že se nedá hovořit o tom, že by na jejím základě vůbec mohla být stanovena daň, která by dostatečně přesně reflektovala realitu daňového subjektu (např. tehdy, pokud by u daňového subjektu, který provozuje malé pekařství, byla daň stanovena na základě údajů jiného subjektu, který provozuje autoservis). Jde o případy natolik zásadních pochybení správce daně, pokračování 9 Afs 77/2013 - 70 u nichž bude daňový subjekt se svou námitkou úspěšný již jen s ohledem na logickou neudržitelnost úvah správce daně, resp. jejich naprostou absenci.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2014, č.j. 9 Afs 77/2013-67).*
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 1 Afs 8/2019-56, „...muselo by jít o natolik zásadní pochybení správce daně, u nichž by byl daňový subjekt se svou námitkou úspěšný již jen s ohledem na logickou neudržitelnost úvah správce daně, resp. jejich naprostou absenci [rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 77/2013 - 67, část IV. b)]. Naopak námitkám, které nepoukazují na výše nastíněná nejzásadnější pochybení, ale jimiž je stále zpochybňována dostatečná spolehlivost daně stanovené dle pomůcek, v zásadě nelze vyhovět. Oprávnění daňového subjektu zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek je totiž nutno posuzovat značně restriktivně (např. rozsudek ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 Afs 20/2014 - 40, bod 36). Je třeba mít na zřeteli okolnosti vyměřování daně pomocí pomůcek, tedy fakt, že k takovému způsobu vyměření daně přistoupí správce daně jen tehdy, jsou-li pro takový postup splněny zákonné podmínky, zejména jestliže daňový subjekt nesplnil své důkazní povinnosti. Za takové situace nemůže daňovému subjektu svědčit právo domáhat se použití konkrétních pomůcek, resp. napadat posléze z jakéhokoli libovolného důvodu výběr pomůcek provedený správcem daně.“.
18. „*V rámci přezkumu daně stanovené pomocí pomůcek je nutno vycházet z premisy, že daňový subjekt pochybil ve svých povinnostech. Musí tedy nést následky v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem. Právo brojit proti takto stanovené dani má daňový subjekt pouze v případě, že daňová povinnost nebyla stanovena „dostatečně spolehlivě“, neboť správce daně*

použil zcela nepřiměřené pomůcky a překročil tím meze, které mu zákon stanovil (§ 114 odst. 4 daňového řádu), a daňová povinnost stanovená na jejich základě by měla být dostatečně spolehlivá (viz § 98 odst. 4 daňového řádu).... Námitkami daňového subjektu lze přitom dosáhnout nápravy pouze jednoznačných excesů správce daně při použití pomůcek. V žádném případě nelze předpokládat úspěch daňového subjektu, který v potřebné době nesplnil své zákonem stanovené povinnosti a následně se domáhá stanovení své daňové povinnosti způsobem, který mu nejvíce vyhovuje. Daňový subjekt nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž ke skutečnosti, že výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepoměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena ...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2014, č.j. 1 Afs 20/2014-40).

19. Těžiště žalobní argumentace spočívá ve zpochybnění způsobu, jakým správce daně podle pomůcek stanovil základ daně; podle žalobce správce daně pochybil, pokud namísto porovnání ekonomických ukazatelů srovnatelných daňových subjektů (poměr nákladů vůči výnosům u subjektů podnikajících v pěstování česneku) postupoval dle § 7 odst. 7 písm. a) ZDP, v důsledku čehož byla podle žalobce stanovena daň v maximální možné (a tedy nesprávné) výši. Žalobce tak zpochybňuje adekvátnost použitých pomůcek.
20. Podle zdejšího soudu však žalobce žádným kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje výsledek správcem daně stanovené daně, neuvádí, proč výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepoměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena. Z postupu správce daně, jakým odůvodnil stanovení výše výdajů žalobce, není zřejmý jakýkoli exces. Správce daně zdůraznil, že žalobce neodstranil pochybnosti ve vztahu k plněním, která představují přibližně 87% veškerých uplatněných daňových výdajů – jejich neuznání by tudíž objektivně neodpovídalo předmětu činnosti žalobce, kterou je zemědělská činnost. S ohledem na rozsah zpochybněných výdajů, kdy nebylo možno zjistit rozsah a druh skutečně nakupovaných prací žalobcem, pak podle správce daně nebylo možno zajistit jako relevantní pomůcky údaje od srovnatelných subjektů, a proto správce daně uznal jako výdaje částku 80% ze zdanitelných příjmů (str. 62 až 64 zprávy o daňové kontrole ze dne 14.6.2017, č.j. 990733/17/2913-00560-705265).
21. Zdejší soud k tomu doplňuje, že pokud žalobce neprokázal nejen, že mu deklarovaní dodavatelé poskytlí tvrzená plnění, ale ani možnost využívat pozemky na Havlíčkobrodsku (kterých se dle tvrzení žalobce měla obchodní činnost v roce 2013 týkat), resp. ani nebylo zjištěno, že by uvedené práce vykonával sám, nelze dovozovat, že by byl správce daně povinen při stanovení daně vycházet z údajů týkajících se výdajů běžných pěstitelů česneku na Vysočině. Ze zprávy o daňové kontrole je zjevné, že nebylo možné postavit najisto, jakým způsobem žalobce získal česnek, který následně prodal; v takovém případě tudíž nemůže být srovnatelným subjektem právě běžný pěstitel na Vysočině (viz zejména str. 7 až 20 zprávy o daňové kontrole ze dne 14.6.2017, č.j. 990733/17/2913-00560-705265).
22. Zdejší soud proto ve shodě se žalovaným uvádí, že přestože ze zpochybněných dokladů či logickou úvahou lze dovozovat, jaké činnosti obecně jsou nezbytné k pěstování česneku, včetně pořízení sadby česneku, nelze přisvědčit žalobci, že by žalovaný tímto připustil možnost stanovení daně podle ekonomických ukazatelů srovnatelných subjektů provozujících obdobnou činnost jako žalobce. Žalovaný k tomu také zdůraznil, že nebyly odstraněny oprávněné pochybnosti správce daně, jakým způsobem žalobce jím prodávaný

česnek nabyl - zda pouze z pěstební činnosti sadby česneku nebo pořízením česneku určeného přímo k dalšímu prodeji (bod 30 napadeného rozhodnutí).

23. Současně zdejšímu soudu z ničeho neplyne, že by jako pomůcky nebylo možné použít právě postup dle § 7 odst. 7 písm. a) ZDP. S ohledem na uvedené tak nelze přisvědčit ani namítanému porušení cíle správy daní ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu, tedy že daň nebyla stanovena správně, byť k tomu došlo formou kvalifikovaného odhadu. Podle zdejšího soudu tedy správce daně nijak nepochybil, pokud využil jako pomůcku pro stanovení daně údaje uvedené žalobcem v jeho daňové evidenci a příjmy žalobce tak stanovil ve výši 10 811 218 Kč s odkazem na § 98 odst. 3 písm. a) daňového řádu, a pokud dále s ohledem na skutečnost, že výdaje nebylo možné spolehlivě stanovit, podle § 7 odst. 7 písm. a) ZDP uznal jako výdaje částku ve výši 80% ze zdanitelných příjmů.
24. Žalobce dále namítá, že jej měl správce daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání; k tomu odkazuje na daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2013 ukončenou zprávou o daňové kontrole ze dne 30.9.2015, č.j. 1261053/15/2913-00560-705265.
25. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2019, č.j. 9 Afs 364/2018-76, „V rozsudku NSS ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 Afs 79/2015 - 39, č. 3398/2016 Sb. NSS, soud akceptoval názor autorů odborné literatury, když uvedl, že „[v]ýzvu k podání dodatečného daňového přiznání však správce daně vydá pouze tehdy, pokud již v této fázi řízení disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, tedy o nesprávnosti současné poslední známé daně. Pokud má správce daně pouze jisté indicie, z nichž ještě nelze zformulovat dostatečně spolehlivý závěr ohledně toho, zda je poslední známá daň nesprávná, pak namísto vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání přistoupí k zahájení daňové kontroly, v níž tyto své poznatky prověří (srov. též KRATOCHVÍL, J., Vyměření a doměření daně. Daně a právo v praxi. Wolters Kluwer ČR, a.s. 2012 č. 11).“ V rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 Afs 46/2016 - 33, pak NSS k výše uvedenému dodal, že „otázka věcné správnosti následně doměřené daně není pro posouzení zákonnosti postupu, který k doměření daně povede, rozhodná. Volba mezi daňovou kontrolou a výzvou k předložení dodatečného daňového přiznání se odvíjí od množství a kvality informací, které správce daně potřebuje, aby dle svého právního posouzení mohl daň doměřit. Důvodný předpoklad, že daň bude doměřena, proto nezahrnuje posouzení věcné správnosti názoru správce daně.“
27. Podle obsahu správního spisu byla kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 zahájena dne 27.8.2014 (protokol č.j. 1412097/14/2913-05401-705265), tedy více než rok předtím, než byla ukončena výše uvedenou zprávou o kontrole ze dne 30.9.2015, č.j. 1261053/15/2913-00560-705265, daňová kontrola DPH za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí 2013 (pokud jde o správnost doměření DPH, tak tato otázka je předmětem posouzení zdejším soudem ve věci ev. pod sp. zn. 62 Af 44/2018). Z uvedeného plyne, že s odkazem na výsledky kontroly DPH za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2013 nemohly být správci daně při zahájení daňové kontroly na daň z příjmů fyzických osob známy takové skutečnosti, jež by vedly k důvodnému předpokladu o tom, že žalobci bude

doměřena daň. Správce daně neměl k dispozici dostatečné podklady pro to, aby mohl formulovat spolehlivý závěr o nesprávnosti poslední známé daně; zda byla žalobcem daň z příjmů i DPH tvrzena ve správné výši, bylo předmětem poměrně rozsáhlého postupu správce daně v rámci daňové kontroly, kdy teprve ověřoval rozsah a správnost žalobcem deklarovaných údajů; žádná zcela zjevná a konkrétní informace o tom, že daň z příjmů žalobce za rok 2013 je deklarována nesprávně, v tomto případě ve sféře správce daně nebyla, k čemuž zdejší soud odkazuje i na rozsáhlé prověřování skutkového stavu správcem daně v rámci daňové kontroly, jež bylo shrnuto ve zprávě o daňové kontrole.

28. Podle zdejšího soudu proto nebyly splněny podmínky pro aplikaci uvedeného institutu. Přestože z § 145 odst. 2 daňového řádu neplynou konkrétní kritéria, na základě kterých je správce daně oprávněn vyzývat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení, nelze dovozovat, že by správce daně v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2015, č.j. 6 Afs 101/2014-36, na který žalobce odkazuje, že by postupoval v případě žalobce diskriminačně, že by jeho postup vykazoval znaky libovůle či že by byl v rozporu se smyslem a účelem institutu výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení. S ohledem na uvedené zdejší soud nemohl přisvědčit ani namítanému porušení základních zásad správy daní ve smyslu § 7 odst. 2 a § 5 odst. 3 daňového řádu.
29. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

30. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu